

af Sagen til Justitiarius i Criminal- og Polititetten, som derefter har at foranstalte Sagen paakjendt ved at sætte Sagen i Circulation mellem 5 af Rettens Medlemmer, altsaa som det er bestemt i Forordningen af 28de Januar 1845 § 17 i de Tilfælde, hvor Politidirecteuren har henviist en offentlig Politisag til Paakjendelse af Criminal- og Politiretten — eller med andre Ord, at naar en offentlig Politisag først er indbragt for den nye Ret, kan der ikke blive Spørgsmaal om en videre Indblanding fra Politidirecteurens Side, om ogsaa den enkelte Dommer mener, ikke endelig at kunne paakjende Sagen. Derimod forudsætter jeg, at naar det i Slutningen af § 5 hedder: „Finder Dommeren, at nogen for ham indledet Sag efter sin Bessaffenhed egner sig til egentlig criminalretlig Behandling, slutter han Sagen ved sin Protokol og tilstiller Justitiarius Udskrift af det Foregaaende til videre Foranstaltning“, saa er det Meningen, at Justitiarius, efter saaledes at have modtaget Udskrift af det ved den her omhandlede Ret Passerede, vil have maaskee at henvise Sagen til videre Behandling af et af de criminelle Undersøgelseskamre, men at Sagen i hvert Fald i sin Tid skal tilstilles Politidirecteuren, for at han kan fatte Resolution om, hvorvidt Action skal decreteres, og derefter foretage det videre Fornødne i denne Retning. — Det forholder sig efter det Anførte bestoværrer ikke saaledes, som ubtalt af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), at det skulde være Grundtanken i Lovforslaget at frigjøre Criminal- og Politiretten for Afhængighed af Politidirecteuren. En anden Tanke, nemlig den, at berøve Politidirecteuren hans dømmende Myndighed, hittede han selv, var ikke aldeles gjenemført i Lovudkastet, og for at godtgjøre dette kom han ind paa nogle Spørgsmaal om Politidirecteurens Myndighed til at decretere og ophæve Arrester. Naar jeg skal tillade mig at omtale disse Spørgsmaal, gjør jeg det unægtelig med nogen Frygt for, at jeg har misforstaaet den ærede Rigsdagsmand, thi jeg vil ikke nægte, at hans Udtalelser, saaledes som jeg opfattede dem, forekom mig i høi Grad mærkværdige. Han har ganske vist Ret i, at efter Forordningen af 28de Februar 1845 er den Mynd-

ighed, der tidligere var tillagt Politidirecteuren til at arrestere Folk, ingenlunde ophævet; den er saa langtfra ophævet, at det tværtimod efter den nævnte Forordnings § 21 end ikke staaer i Undersøgelsesdommerens Magt at ophæve en af Politidirecteuren forinden den rettlige Undersøgelses Begyndelse decreteret Arrest; dersom Undersøgelsesdommeren finder, at de i Sagen fremkomne yderligere Oplysninger give Anledning til at antage, at der ikke er tilstrækkelig Føie til at holde en Mand arresteret, kan han efter den nævnte Forordnings § 21, forsaavidt Arresteren er decreteret af Politidirecteuren, kun gjøre Indstilling til denne om at hæve Arresten. Men det har virkelig maattet forbause mig, dersom det ærede Medlem for Alvor meente, at disse Bestemmelser endnu stode ved Magt. Den ærede Rigsdagsmand kan dog formeentlig kun i et Dieblisks Forglemmelse have overseet, at Grundlovens § 85 indeholder udtrykkelig Bestemmelse om, at kun Dommere ere istand til og berettigede til at affige Arrestdecreter. Dersom det var en anden end den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds kunde man mulig tænke sig en Forvevling af de to Ting, en Anholdelse og en Arrestation, men hos et saa saglyndigt Medlem som det af mig nævnte vil en saadan Forvevling ikke være tænkelig. Sagen er jo den, at Politidirecteuren ganske vist kan anholde Folk, men naar der er Spørgsmaal om et Arrestdecret, da kan han intet saadant affige, det kan kun affiges af en Dommer. Dette bestemmes i Grundlovens § 85, og den ærede Rigsdagsmand vil ifølge sin egen vorcelige Stilling have havt rig Leilighed til at blive bekendt med, hvorledes der, efterat Grundloven er givet, i Kjøbenhavn er oprettet en egen Protokol, netop i Henhold til Grundlovens §§ 85 og 86, med et Niemed, at der saavidt muligt bestandig kan være en Dommer tilstede for overeensstemmende med den nævnte Grundlovsparagraf at tage Bestemmelse om virkelig Arrestering. Naar den samme ærede Rigsdagsmand omtalte en anden Bestemmelse i Forordningen af 28 Februar 1845, nemlig den, der indeholdes i Slutningen af § 20, hvor der fastsættes, at efterat et Forhør er sluttet, tilkommer det ikke Dommeren, men